

Forslag til ny bestemmelse i § 5 vedrørende regulering for indehavers egen arbejdsindsats.

Indehavere af virksomheder af den i stk. 1 omhandlede art kan, såfremt virksomheden drives som enkeltmandsfirma, interessentskab eller kommanditselskab, yderligere forhøje de den 28. februar 1971 lovligt gældende priser med et tillæg svarende til de i de kollektive overenskomster gældende satser for personer, der udfører et tilsvarende arbejde.

Såfremt indehaveren er fuldt beskæftiget i den daglige drift af virksomheden, kan dette tillæg indenfor handels- og kontorområdet ansættes til kr. 370,00 pr. måned.

Såfremt indehaveren mener at have krav på indregning af et højere beløb efter denne bestemmelse, skal godkendelse fra Monopoltilsynet indhentes.

Begrundelse:

Eftersom der ofte vil kunne være tvivl om, hvilken medarbejderkategori indehaveren arbejdsmæssigt skal sidestilles med i den konkrete situation, er det fundet rigtigst at fastsætte et tillæg, som indehaveren ved fuld beskæftigelse under alle omstændigheder vil være berettiget til at indregne.

Der skal dog være mulighed for indehaveren til at indregne et højere beløb, såfremt indehaveren overfor Monopoltilsynet kan påvise berettigelsen heraf.

Det anførte tillæg svarer indenfor handels- og kontorområdet til lønforhøjelsen for

en medarbejder på 6. anciennitetstrin i løngruppe 2 (virksomheder under 25 medarbejdere). Når gruppe 6 er foreslået, skyldes det, at der ikke i tidligere overenskomster har eksisteret en løngruppe 7 og derfor heller ikke noget sammenligningsgrundlag for beregning af lønforhøjelse.

Da indehaveren ikke er ansat i virksomheden, kan spørgsmål om modregning ikke opstå. Heroverfor står imidlertid:

at forslaget ikke indebærer tillæg for den af indehaverens hustru ydede arbejdsindsats (jævnfør principperne i Kildeskattelovens § 37a),

at indehaveren også efter den 28. februar 1971 skal bære de omkostningsforøgelser for driftsmidler m. v., som er indtruffet under den nuværende prisstoplovgivning,

at de private erhvervsdrivende må imødesee dalende indtjening, efterhånden som den forbrugsbegrænsende politik slår igennem,

at denne reducerede indtjening, penge- og kreditstramning og administration af alle de offentlige gøremål rammer de mindre, privatejede virksomheder først og stærkest.

Disse forhold taler sammenlagt for, at man bør undgå den oplagte uretfærdighed, som det ville være, at netop denne gruppe af erhvervsdrivende som den eneste gruppe i samfundet skulle være afskåret fra en regulering af vederlaget for egen indsats.